

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 23/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť S. D., Ľ., t. č. vo výkone trestu I., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46, čl. 47 a v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície B. v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-359/OVK–BJ–2004, postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 3/05 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 22/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slavka Džadoňa o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2007 doručená sťažnosť S. D., Ľ., t. č. vo výkone trestu I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46, čl. 47 a v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície B. (ďalej len „OR PZ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS:ORP-359/OVK–BJ–2004, postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 3/05 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 22/05.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ pod sp. zn. ČVS: ORP-359/OVK-BJ-2004 zo 14. decembra 2004 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi pre trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 41 ods. 1 a § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 v tom čase účinného zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“) a pre trestný čin porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 3/05 z 18. mája 2005 v spojení s rozsudkom krajského (odvolacieho) súdu sp. zn. 5 To 22/05 zo 16. novembra 2005 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestných činov, pre ktoré bol stíhaný, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov so zaradením do III. nápravno výchovnej skupiny a ochranný dohľad na dobu 2 rokov. Vzhľadom na presvedčenie sťažovateľa, že v priebehu trestného konania došlo k porušeniu zákona orgánmi činnými v trestnom konaní, sťažovateľ podaním z 21. marca 2006 adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) navrhol, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v súlade s § 266 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) účinným do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v jeho trestnej veci sťažnosť pre porušenie zákona proti právoplatným rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu. Prokurátorka generálnej prokuratúry 31. marca 2006 odložila podnet sťažovateľa ako nedôvodný (č. k. XV/1 Pz 212/06-21). Podaním z 24. apríla 2006 adresovaným generálnej prokuratúre sťažovateľ opakovane navrhol, aby generálny prokurátor podal najvyššiemu súdu sťažnosť pre porušenie zákona, avšak v sťažnosti pred ústavným súdom sťažovateľ neuviedol, s akým výsledkom. Rovnako sa sťažovateľ s návrhom na podanie sťažnosti pre porušenie zákona obrátil aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), ktoré 31. januára 2007 (č. k. 1783/07-61/D/63) sťažovateľovi odpovedalo, že vzhľadom na súčasnú právnu úpravu vo veci jeho podania konať nemôže.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „Využil som všetky možné opravné prostriedky.

(...) cestou odvolávacieho súdu, cestou sťažnosti pre porušenie zákona, ktorá bola smerovaná na Gen. prokuratúru SR s opakovaným základom, pričom ani cestou Ministerstva spravodlivosti SR sa mi nepodarilo odstrániť protizákonnosť a porušovanie základných práv a slobôd (...).

Od začiatku prípravného konania až po odsudzujúci rozsudok boli hlboko potlačené základné práva a slobody v znení protokolu č. 11 ako aj samotná Ústava SR, konkrétne: (...) čl. 17 (...) čl. 46 (...) čl. 47 (...) čl. 48 (...).

Ešte pred vznesením obvinenia, začatím trestného stíhania bol vypracovaný znalecký posudok a pribraný znalec na základe vydaného uznesenia, ktoré mi nebolo doručené a nemohol som proti nemu podať sťažnosť, čím bol porušený § 105 Tr. por., § 135 Tr. por., § 137 ods. 1 Tr. por. a § 141 ods. 1 Tr. por.

Bol u mňa vykonaný odber vzorky biologického materiálu, odber vykonávala osoba bez prítomnosti odborného zdravotného pracovníka v žiadnom smere som nebol poučený, pričom mi nebolo oznámené, že som podozrivý zo spáchania tr. činu lúpeže.

Dňa 19. 11. 2004 bol vykonaný prvý odber vzorky biologického materiálu pričom záznam chýba.

Dňa 30. 11. 2004 bol vykonaný znovu odber biologického materiálu už ako osobe obvinenej zo spáchania trestného činu, pričom vyšetrovateľom som bol obvinený až 14. 12. 2004.

Nestrannosť a nezávislosť súdu nebola zaručená tým, že nevypočutá svedkyňa, zároveň poškodená bola pred vypočutím v súdnej miestnosti, pričom sú nevyvratiteľné dôkazy toho charakteru, že s predsedom senátu, ktorý sa trestnou vecou zaoberal mala poškodená dlhodobé osobné poznanie a tzv. nadštandardný vzťah.

Súdne orgány sa vôbec nezaoberali podstatou toho charakteru, že svedkyňa – poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že nie je schopná opoznať páchatel'ov, tak na akom základe došlo už v prípravnom konaní k odberu biologického materiálu?

V celom súdnom konaní dochádzalo k porušovaniu ustanovení § 2 ods. 5, 6 Tr. por., § 167 Tr. por., § 209 Tr. por., § 218 Tr. por., nevynímajúc porušenia § 30 Tr. por., § 32

Tr. por., § 33 Tr. por., § 36 ods. 3 Tr. por., § 76 ods. 5 Tr. por., pričom daným porušením ustanovení uvedených paragrafov sa v žiadnom smere nezaoberal ani odvolací súd, čím jednoznačne dokazujem zaujatosť, útlak a diskrimináciu.

Podivnou skutočnosťou bolo to, že Generálna prokuratúra SR zo dňa 28. 3. 2006 potvrdila prijatie podania sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 21. 3. 2006, pričom už 31. 3. 2006 som bol vyzvozený o nedôvodnosti sťažnosti pre porušenie zákona, pričom to plne vylučuje za daný čas zadováženie spisového materiálu a jeho dôkladné preštudovanie.

Preto sa obraciam na Ústavný súd SR, aby vo svojom konaní a rozhodnutí mohol vysloviť porušenie základných práv a slobôd ako aj samotnej Ústavy SR.

Necítim ochranu práv občana SR, necítim rovnosť občana pred zákonom a dané odsúdenie precitujem ako útlak a odpis mojej osoby zo života rodiny a spoločnosti. (...)

Zo sťažnosti teda vyplýva, že sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie ním označených základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46, čl. 47 a v čl. 48 ústavy orgánmi činnými v trestnom konaní v jeho trestnej veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46, čl. 47 a v čl. 48 ústavy postupom OR PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-359/OVK-BJ-2004, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 3/05 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 22/05.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04).

Námietky sťažovateľa v súvislosti s porušením ním označených práv zaručených ústavou postupom orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa treba považovať za „iný zásah“, o ktorom sťažovateľ vedel už v priebehu trestného konania (tieto námietky boli predmetom odvolania), najneskôr sa však o tomto zásahu sťažovateľ musel dozvedieť po právoplatnom skončení trestného stíhania proti jeho osobe, t. j. 16. novembra 2005, kedy v tejto trestnej veci krajský súd právoplatne rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 18. mája 2005.

Sťažovateľ plynutie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom zrejme odvíja od doručenia odpovede z ministerstva spravodlivosti č. k. 1783/07-61/D/63 z 31. januára 2007, ktorým mu bolo oznámené, že vzhľadom na súčasnú právnu úpravu nemôže ministerstvo spravodlivosti vo veci podania sťažovateľa konať. Ústavný súd poznamenáva, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, však nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že trestné konanie v trestnej veci sťažovateľa bolo právoplatne skončené rozsudkom krajského (odvolacieho) súdu sp. zn. 5 To 22/05 zo 16. novembra 2005. Od uvedeného dátumu sťažovateľovi začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd ústavnému súdu. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 5. marca 2007, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007